YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu neljäs jaosto) 17 päivänä joulukuuta 1997 *

Asiassa T-121/95,

European Fertilizer Manufacturers Association (EFMA), Sveitsin oikeuden mukaan perustettu yhdistys, kotipaikka Zürich (Sveitsi), edustajinaan aluksi asianajajat Dominique Voillemot ja Hubert de Broca sekä myöhemmin asianajajat Voillemot ja Olivier Prost, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Loesch ja Wolter, 11 rue Goethe,

kantajana,

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Yves Crétien ja Antonio Tanca, joita avustavat asianajajat Hans-Jürgen Rabe, Hampuri ja Georg M. Berrisch, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston pääjohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Nicholas Khan, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa kantaja vaatii kumoamaan entisestä Neuvostoliitosta peräisin olevan urean tuontiin yhteisön alueelle sovellettavien lopullisten polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden muuttamisesta ja entisestä Tšekkoslovakiasta peräisin olevan urean tuonnin polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden saattamisesta päätökseen 16 päivänä tammikuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 477/95 (EYVL L 49, s. 1) 1 artiklan,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja K. Lenaerts sekä tuomarit P. Lindh, J. Azizi, J. D. Cooke ja M. Jaeger,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies B. Pastor,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 28.5.1997 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Kanteen perustana olevat tosiseikat

1 Kantaja, European Fertilizer Manufacturers Association (Euroopan lannoitetuottajien yhteenliittymä, jäljempänä EFMA), on useiden yhteenliittymien, mm. CMC-Engrais'n (typpi- ja fosfaattilannoiteteollisuuden yhteismarkkinakomitea) Sveitsin oikeuden mukaan perustama alakohtainen yhteenliittymä, joka edustaa sen jäseninä olevien lannoitetuottajien yhteisiä ja yleisiä etuja.

2 CMC-Engrais teki heinäkuussa 1986 valituksen, jonka seurauksena komissio julkaisi *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* Tšekkoslovakiasta, Saksan demokraattisesta tasavallasta, Kuwaitista, Libyasta, Saudi-Arabiasta, Neuvostoliitosta, Trinidad ja Tobagosta ja Jugoslaviasta peräisin olevan urean tuontia koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta tehdyn ilmoituksen (EYVL 1986, C 254, s. 3), ja se aloitti polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 23 päivänä heinäkuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2176/84 (EYVL L 201, s. 1) nojalla tutkimuksen.

3 Tämän menettelyn seurauksena neuvosto antoi 4.11.1987 asetuksen N:o 3339/87 lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Libyasta ja Saudi-Arabiasta peräisin olevan urean tuonnissa ja Tšekkoslovakiasta, Saksan demokraattisesta tasavallasta, Kuwaitista, Neuvostoliitosta, Trinidad ja Tobagosta ja Jugoslaviasta peräisin olevan urean tuonnin yhteydessä allekirjoitettujen sitoumusten hyväksymisestä sekä näiden tutkimusten päättämisestä (EYVL L 317, s. 1). Mainitulla asetuksella hyväksytyt sitoumukset vahvistettiin 21.2.1989 tehdyllä komission päätöksellä 89/143/ETY (EYVL L 52, s. 37).

4 Kantaja pyysi 29.10.1992 päivätyllä kirjeellään edellä mainittujen sitoumusten osittaista uudelleentarkastelua entisen Tšekkoslovakian ja entisen Neuvostoliiton osalta.

5 Komissio sai tietoja entisestä Tšekkoslovakiasta ja entisestä Neuvostoliitosta peräisin olevan urean tuonnista, ja se katsoi asiasta tekemiensä päätelmien perusteella, että sillä oli riittävää näyttöä olosuhteiden muuttumisesta voidakseen aloittaa edellä mainittuja sitoumuksia koskevan uudelleentarkastelumenettelyn. Komissio aloitti tästä syystä polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988

annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1, jäljempänä perusasetus) 14 artiklan nojalla tutkimuksen, joka koski Tšekin tasavaltaa, Slovakian tasavaltaa, Valko-Venäjän, Georgian, Tadžikistanin ja Uzbekistanin tasavaltoja ja Venäjän ja Ukrainan federaatiota (EYVL 1993, C 87, s. 7).

6 Koska uudelleentarkastelumenettelyä ei ollut vielä saatettu loppuun toimenpiteiden päätyttyä, komissio päätti perusasetuksen 15 artiklan 4 kohdan mukaisesti pysyttää voimassa entisestä Tšekkoslovakiasta ja entisestä Neuvostoliitosta peräisin olevaa ureaa koskevat toimenpiteet (EYVL 1994, C 47, s. 3).

7 Polkumyyntikäytäntöä koskeva tutkimus käsitti ajanjakson 1.1.—31.12.1992 (jäljempänä tutkimusajanjakso).

8 Kantaja ehdotti entisessä Neuvostoliitossa (Venäjällä ja Ukrainassa) tuotetun urean normaaliarvon määrittämistä varten Australiaa perusasetuksen 2 artiklan 5 kohdan a alakohdan i alakohdassa tarkoitetuksi viitemaaksi. Association européenne des importateurs d'engrais (jäljempänä AEIE), joka osallistui tutkimukseen, totesi kuitenkin, ettei tutkimuksessa pitäisi käyttää viitemaata vaan menettelyn kohteena olevan maan tosiasiallisia kuluja. Menettelyn myöhemmässä vaiheessa AEIE väitti lisäksi, että Kanada soveltuisi parhaiten viitemaaksi.

9 Komissio päätti käyttää väliaikaisena viitemaana Australiaa, mutta totesi myöhemmin, ettei Australia ollut enää parhaiten soveltuva maa, koska sillä oli eristynyt asema maailmanmarkkinoista ja koska sen kotimaiset myyntihinnat olivat korkeammat kuin Euroopassa. Tämän jälkeen viitemaaksi ehdotettiin tutkimuksen kohteena jo ollutta Slovakian tasavaltaa (jäljempänä Slovakia), joka valittiinkin sitten viitemaaksi.

10 Komissio antoi kantajalle ja kaikille niille, joita asia koski, tiedoksi 10.5.1994 päivätyn tiedotuskirjeen, jossa se totesi johtopäätöksensä tutkimuksesta sekä ne olennaiset tosiseikat ja näkemykset, joiden perusteella se aikoi ehdottaa lopullisten toimenpiteiden käyttöönottamista. Komissio selosti tässä kirjeessä, miksi se oli valinnut viitemaaksi Slovakian eikä Australiaa tai Kanadaa, miten se oli laskenut normaaliarvon (Slovakiassa), miten se oli verrannut normaaliarvoa (vapaasti tehtaalla Slovakiassa) ja vientihintoja (vapaasti rajalla Venäjällä ja Ukrainassa) toisiinsa sekä lopuksi arvionsa vahingosta. Se selosti muun muassa, miksi sen mielestä oli asianmukaista vahvistaa yhteisön tuottajien voittomarginaali 5 prosentiksi ja tarkistaa Venäjältä peräisin olevan urean hintaa 10 prosentilla suunnitellun tullin määrän laskemiseksi. Komissio totesi 10 prosentin tarkistuksesta erityisesti, että se, että Venäjältä peräisin oleva urea usein pilaantuu kuljetuksen aikana ja se, että venäläisen urean maahantuojat eivät pysty aina takaamaan samaa toimitusvarmuutta kuin yhteisön tuottajat, aiheuttaa hinnaneron Venäjältä ja yhteisöstä peräisin olevan urean välillä.

11 Kantaja pyysi 17.5.1994 päivätyllä kirjeellään komissiota ilmoittamaan sille ne tiedot, jotka tämä oli saanut selville tutkimuksessa, joka koski 10 prosentin suuruista tarkistusta Venäjältä peräisin olevan ja yhteisössä valmistetun urean laatueron vuoksi.

12 Komissio vastasi 18.5.1994 faksilla, että kyseinen tarkistus oli keskimääräinen arvio, joka oli laskettu Venäjältä ja yhteisöstä peräisin olevan urean maahantuojien, kauppiaiden ja jälleenmyyjien toimittamien tietojen perusteella.

13 Kantaja esitti 30.5.1994 päivätyllä kirjeellään komissiolle huomautuksensa tiedotuskirjeestä. Se pyysi myös lisätietoja sen vuoksi, että tiedotuskirje oli sen mielestä puutteellinen polkumyynnin osalta.

14 Komissio toimitti kantajalle tiettyjä lisätietoja 10.6.1994 päivätyllä kirjeellä.

15 Kantajan edustajat ja komission yksiköt kokoontuivat 18.7.1994 keskustelemaan eri johtopäätöksistään ja huomioistaan, minkä jälkeen kantaja esitti komissiolle lisähuomautuksensa 28.7., 9.8., 21.9., 26.9. ja 3.10.1994 päivätyillä kirjeillään.

16 Lokakuussa 1994 pidetyn tapaamisen jälkeen kantaja esitti 26.10.1994 päivätyllä kirjeellä lopulliset huomautuksensa, jotka koskivat muun muassa normaaliarvon ja vientihintojen vertailua toisiinsa, 10 prosentin suuruista tarkistusta ja 5 prosentin suuruista voittomarginaalia.

17 Neuvosto antoi 16.1.1995 asetuksen N:o 477/95 entisestä Neuvostoliitosta peräisin olevan urean tuontiin yhteisön alueelle sovellettavien lopullisten polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden muuttamisesta ja entisestä Tšekkoslovakiasta peräisin olevan urean tuonnin polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden saattamisesta päätökseen (EYVL L 49, s. 1, jäljempänä kanteen kohteena oleva asetus). Asetus julkaistiin virallisessa lehdessä 4.3.1995.

18 Koska vahingon eliminoinnin taso oli Venäjälle vahvistettua polkumyyntimarginaalia pienempi, lopullinen polkumyyntitulli vahvistettiin perusasetuksen 13 artiklan 3 kohdan mukaisesti vahingon eliminoinnin tasolle.

19 Kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli tuotaessa Venäjän Federaatiosta peräisin olevaa ureaa, joka kuuluu CN-koodeihin 3102 10 10 ja 3102 10 90.

2. Tullimäärä on 115 ecun vähimmäistonnihinnan ja nettohinnan, vapaasti yhteisön rajalla ennen tulliselvitystä, mikäli tämä hinta on matalampi, välinen ero.

3. Jollei toisin erikseen säädetä, sovelletaan voimassa olevia tulleja koskevia säädöksiä."

Asian käsittelyn vaiheet

20 Näiden seikkojen perusteella kantaja nosti nyt esillä olevan kanteen, joka saapui ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 12.5.1995.

21 Komissio toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 23.10.1995 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia.

22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen laajennetun neljännen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulohakemuksen 21.11.1995 antamallaan määräyksellä.

23 Kantaja pyysi 2.10.1996 päivätyllä kirjeellään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelta lupaa saada käyttää oikeudenkäyntikielenä ranskaa.

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu neljäs jaosto) hylkäsi tämän pyynnön asiassa T-121/95, EFMA vastaan neuvosto, 24.1.1997 antamallaan määräyksellä (Kok. 1997, s. II-87).

25 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu neljäs jaosto) päätti aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Asianosaisia pyydettiin kuitenkin vastaamaan tiettyihin kysymyksiin ja esittämään tiettyjä asiakirjoja.

26 Kantaja vastasi näihin kysymyksiin ja esitti tiettyjä asiakirjoja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 17.4.1997 jättämällään selvityksellä; neuvosto ja komissio tekivät samoin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 30.4.1997 jättämillään selvityksillä.

27 Asianosaiset esittivät suulliset lausumansa ja vastauksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin 28.5.1997 pidetyssä istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

28 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan;

— määrää, että tällä asetuksella käyttöön otetut polkumyyntitullit pysytetään voimassa siihen asti, kunnes toimivaltaiset toimielimet ovat toteuttaneet tämän tuomion edellyttämät tiukemmat toimenpiteet;

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

29 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen;

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

30 Komissio vaatii väliintulijana, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen.

Kumoamista koskeva vaatimus

31 Kantaja vetoaa kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan kumoamista koskevan vaatimuksensa tueksi kolmeen kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koskee perusasetuksen rikkomista siltä osin kuin viitemaaksi on valittu Slovakia. Kantaja vetoaa toisen kanneperusteen tueksi perusasetuksen rikkomiseen, koska normaaliarvoa ja vientihintoja on verrattu kahdessa eri vaiheessa eli vapaasti tehtaalla ja vapaasti rajalla, sekä toisaalta perusteluvelvollisuuden rikkomiseen, koska kanteen kohteena olevassa asetuksessa ei ole selvitetty, miksi vertailu on tehty eri

vaiheissa. Toissijaisesti kantaja väittää, että tähän vertailuun liittyy ilmeinen arviointivirhe. Kolmas kanneperuste koskee vahingon määrittelyä. Kantaja väittää ensinnäkin, että tarkistaessaan Venäjällä tuotetun urean hintaa tiettyjen väitettyjen laatuerojen kompensoimiseksi neuvosto on tehnyt ilmeisen arviointivirheen ja on toisaalta loukannut kantajan puolustautumisoikeuksia. Toiseksi määrittäessään yhteisön tuottajien voittomarginaalin liian pieneksi neuvosto on tehnyt ilmeisen arviointivirheen ja niin ikään loukannut kantajan puolustautumisoikeuksia.

32 Koska polkumyyntitulli on esillä olevassa asiassa otettu käyttöön vahingon eliminoinnin tasolle, on aluksi tutkittava kolmatta kanneperustetta, joka koskee vahingon määrittämistä.

Vahingon virheellistä määrittämistä koskeva kanneperuste

33 Kantaja väittää, että neuvosto on tehnyt kaksi virhettä vahinkoa arvioidessaan. Se on virheellisesti tehnyt 10 prosentin suuruisen tarkistuksen Venäjältä ja yhteisöstä peräisin olevan urean laadun perusteella. Se on lisäksi virheellisesti vahvistanut yhteisön tuottajien voittomarginaalin 5 prosentiksi.

Venäjältä peräisin olevan ja yhteisössä tuotetun urean laatueron perusteella tehty 10 prosentin suuruinen tarkistus

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

34 Tämä kanneperusteen kohta voidaan jakaa kahteen osaan. Ensimmäinen osa koskee sitä, että tehdessään 10 prosentin suuruisen tarkistuksen niiden laatuerojen

perusteella, jotka ilmenivät Venäjältä tuodun ja yhteisössä tuotetun urean hintavertailussa, yhteisöjen toimielimet ovat tehneet ilmeisen arviointivirheen. Toinen osa koskee sitä, että yhteisöjen toimielimet ovat näin toimiessaan lisäksi rikkoneet olennaista menettelymääräystä, koska kantajalla ei ole ollut missään vaiheessa mahdollisuutta esittää huomautuksiaan niistä todisteista, joilla komissio on perustellut tämän tarkistuksen.

35 Kantaja väittää ensinnäkin, ettei Venäjällä ja yhteisössä tuotetun urean laatu eroa toisistaan. Venäjältä peräisin olevan urean ei siis voitu olettaa olevan poikkeuksellisen pilaantuvaa kyseisenä ajankohtana yhteisöön tapahtuvien kuljetusten aikana. Kantaja vetoaa kahteen todisteeseen, joita ovat Venäjältä ja yhteisöstä peräisin olevan urean vertailevasta kemiallisesta ja fysikaalisesta analyysistä 30.5.1994 tehty taulukko, jonka kantaja on tehnyt eri laboratorioiden tutkimien näytteiden perusteella, sekä Sinochem UK Ltd:n kantajalle lähettämät kaksi faksia, jotka on toimitettu komissiolle 9.8. ja 26.9.1994. Kantajan mukaan taulukosta käy ilmi, etteivät Venäjältä ja yhteisöstä peräisin olevat ureat mitenkään eronneet toisistaan, ja fakseilla vahvistetaan, että Kiinaan tuodun urean hinnat ovat samankaltaisia riippumatta siitä, onko urea peräisin Venäjältä, Lähi-Idästä, Indonesiasta tai Euroopan yhteisöstä.

36 Kantaja toteaa siitä neuvoston väitteestä, jonka mukaan urea usein pilaantuu lastaamisen, purkamisen ja varastoinnin vuoksi, ettei neuvosto ole selvittänyt, pakataanko ja puretaanko Venäjältä peräisin olevaa ureaa useampia kertoja kuin yhteisössä tuotettua ureaa, eikä sitä, edellyttääkö Venäjältä peräisin olevan urean varastoiminen muita toimia kuin niitä, joita kohdistetaan myös yhteisössä valmistettuun ureaan.

37 Kantaja väittää lisäksi, että Venäjä on tärkein urean viejä Kiinaan, ja että Kiina on maailman tärkein urean tuoja. Kantajan mukaan se, että urean vienti Venäjältä Kiinaan edellyttää pitkiä kuljetuksia, jotka vastaavat vähintään Venäjän ja Euroopan

unionin välistä välimatkaa, osoittaa, että Venäjä pystyy viemään ureaa pitkiä matkoja ilman, että urea pilaantuisi.

38 Kantaja kiistää neuvoston väitteen, jonka mukaan hinnan tarkistus, jonka tarkoituksena on kompensoida tuotteiden väliset laatuerot, perustuu pääasiallisesti arvioon siitä, miten kuluttajat mieltävät tämän laatueron. Kantaja väittää, että urea on kemiallinen tuote, jonka koostumus on aina sama riippumatta siitä, onko se peräisin Venäjältä vai Euroopan yhteisöstä. Myyntiä koskevan informaation perusteella tehty arvio laatueroista ei ole myöskään kovin realistinen kuluttajien näkemysten subjektiivisuuden ja arvion tekemisessä käytetyn informaation päiväkohtaisen luonteen vuoksi. Lisäksi maanviljelijät eli urean käyttäjät eivät tee eivätkä ole voineet tehdä eroa Venäjällä ja yhteisössä tuotetun urean välillä, koska sillä on samat fysikaaliset ja kemialliset ominaisuudet.

39 Lisäksi kantaja kiistää sen, että venäläiset urean tuottajat eivät pystyisi aina takaamaan samaa toimitusvarmuutta kuin yhteisön tuottajat. Se väittää, että urean tuotantokapasiteetti Venäjällä ylittää nykyisin myynnin kokonaismäärän, joten toimitusvarmuuden ei pitäisi missään vaiheessa vaarantua. Kantaja vetoaa tämän väitteensä tueksi Ferchimex-yhtiön lehdistötiedotteeseen, joka oli Agrochim-Business-nimisessä julkaisussa heinäkuussa 1991 (nro 1/91).

40 Kantaja toteaa tämän osalta myös, että toisin kuin neuvosto on väittänyt, Venäjällä ei ole ollut ongelmia kaasutoimituksissa. Kantaja viittaa tämän osalta brittiläisten konsulttien (British Sulphur Consultants) laatimaan selvitykseen *Fertilizer Supply from the Commonwealth of Independent States* (Itsenäisten valtioiden yhteisöstä peräisin olevien lannoitteiden toimitukset; jäljempänä British Sulphur Report), ja Fertilizer Week -nimisessä aikakausjulkaisussa (nide 7, nro 16) 6.9.1993 julkaistuun artikkeliin.

41 Kantaja riitauttaa myös neuvoston soveltaman laskutavan, jonka perusteella tämä on päätynyt 10 prosentin tarkistustasoon, ja sen, että tämä tarkistustaso "muodosti myös yhteisön tuottajien ja [AEIE]:n esittämien lukujen keskiarvon" (kanteen kohteena olevan asetuksen 66 perustelukappale).

42 Kantaja väittää, että AEIE:n tästä tarkistuksesta tekemillä huomautuksilla ei ole merkitystä asian kannalta, koska niiden tueksi ei ole mitään todisteita. Sen mukaan on olemassa yleinen polkumyyntitulleja koskeva periaate, jonka mukaan tarkistusta vaativan asianosaisen on näytettävä toteen vaatimuksensa. Tästä syystä AEIE:n osalta olisi pitänyt soveltaa ankarampaa todistustaakkaa, koska tarkistus koituu sen hyväksi.

43 Kantaja lisää, että se on omalta osaltaan ehdottomasti vastustanut tätä tarkistustasoa tiedotuskirjettä seuranneessa kirjeenvaihdossaan, ja etteivät komissio, yhteisön tuojat eivätkä venäläiset viejä-tuottajat ole missään vaiheessa kiistäneet kantajan komissiolle esittämiä kahta todistetta (ks. edellä 35 kohta).

44 Kantaja perustelee kanneperusteen toisessa osassa lisäksi sitä väitettään, jonka mukaan yhteisöjen toimielimet ovat loukanneet sen perustavaa laatua olevia puolustautumisoikeuksia.

45 Kantaja korostaa, että se on voinut tuoda esiin näkemyksensä komission tekemistä johtopäätöksistä, jotka koskivat 10 prosentin suuruista tarkistusta, vasta saatuaan tiedotuskirjeen eli komission jo vahvistettua tämän tason. Myöskään 18.5.1994 lähetetyllä faksilla (ks. edellä 12 kohta) ei ole merkitystä, koska se lähetettiin kahdeksan päivää tiedotuskirjeen jälkeen. Kantaja väittää, ettei se ole missään vaiheessa voinut tutustua niihin asiakirjoihin, joita komissio on käyttänyt kyseisen tason vahvistamiseksi.

46 Kantaja toteaa lisäksi, ettei AEIE ole osallistunut menettelyyn ennen tiedotusasiakirjojen lähettämistä. AEIE pyysi siis komissiota määrittämään tarkistustason vielä suurempien laatuerojen kompensoimiseksi vasta 31.5.1994, kun komissio oli jo ehdottanut 10 prosentin suuruista tarkistusta. Komissio ei siis ole voinut tehdä johtopäätöksiään 10 prosentin tasosta maahantuojien toimittamien tietojen perusteella.

47 Jos AEIE oli toimittanut todisteita komissiolle, kantajalla oli joka tapauksessa oikeus saada ne tietoonsa. Kantaja vetoaa yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-49/88, Al-Jubail Fertilizer vastaan neuvosto, 27.6.1991 antamaan tuomioon (Kok. 1991, s. I-3187) ja asiassa C-69/89, Nakajima vastaan neuvosto, 7.5.1991 antamaan tuomioon (Kok. 1991, s. I-2069), ja toteaa, että toimielinten tiedottamisvelvollisuutta ei voida esillä olevassa asiassa mitenkään rajoittaa, koska maahantuojien tiedot olivat merkityksellisiä kantajan etujen puolustamisen kannalta ja koska komissio ei ollut missään vaiheessa todennut, että nämä tiedot olivat olleet luottamuksellisia perusasetuksen 8 artiklassa tarkoitetulla tavalla, eikä se ollut myöskään toimittanut tietoja koskevaa käyttökelpoista yhteenvetoa, joka ei ole luottamuksellinen (perusasetuksen 7 artiklan 4 kohdan a alakohta).

48 Neuvosto toteaa ensinnäkin, ettei se ole missään vaiheessa väittänyt, että Venäjältä peräisin olevalla urealla ja yhteisössä tuotetulla urealla olisi erilainen kemiallinen koostumus, vaan että niiden välinen laatuero johtui muista syistä. Komission virkamiehet totesivat tutkimuksen aikana tutustuessaan Venäjällä tuotettua ureaa tuovien yhteisön tuojien toimitiloihin, että urean laadusta aiheutui vakavia ongelmia tuojille urean saapuessa yhteisöön. Toisinaan tuote oli matkan pituuden ja siirtelyjen vuoksi pilaantunut siinä määrin, etteivät maahantuojat voineet enää myydä sitä maanviljelijöille.

49 Neuvosto korostaa, että laatuerojen vuoksi tehty hinnan tarkistus liittyy ainakin esillä olevassa asiassa olennaisesti kuluttajan näkemykseen. Jos kuluttajat ovat sitä mieltä (oli se sitten perusteltua tai ei), että Venäjältä peräisin oleva urea on laadultaan huonompaa kuin yhteisössä tuotettu urea, ja jos ne eivät siis ole valmiita

maksamaan siitä korkeampaa hintaa, sillä, onko laatuero tosiasiassa olemassa, ei ole merkitystä asian kannalta.

50 Neuvosto täsmentää, ettei esillä olevassa asiassa ole merkitystä sillä, onko hintaeron todellisena syynä objektiivinen laatuero vaiko kuluttajan sitä koskeva subjektiivinen näkemys. Hinnan tarkistamisen tarkoituksena oli mahdollistaa ohjehinnan laskeminen, ja Venäjältä peräisin olevan urean ja yhteisössä tuotetun urean välinen laatuero tarkoitti, että yhteisön tuottajat saattoivat saada tuotteestaan ainakin 10 prosenttia ohjehintaa korkeamman hinnan. Tämä hintataso vastaa neuvoston mukaan yhteisön tuottajien tuotantokustannuksia korotettuna kohtuullisella voittomarginaalilla, jonka neuvosto on vahvistanut 5 prosentiksi; tällä hintatasolla voidaan eliminoida se vahinko, jota aiheutuu Venäjältä peräisin olevasta polkumyyntituonnista. Neuvosto toteaa lisäksi, että jos yhteisöjen toimielimet eivät olisi tehneet 10 prosentin suuruista tarkistusta laatuerojen huomioon ottamiseksi, ne olisivat vahvistaneet ohjehinnan (ja tämän seurauksena tullin) korkeammalle tasolle kuin mitä olisi ollut tarpeen polkumyynnistä aiheutuvan vahingon eliminoimiseksi, mikä olisi ollut vastoin perusasetuksen 13 artiklan 3 kohdassa säädettyä.

51 Lisäksi neuvosto riitauttaa Venäjältä ja yhteisöstä peräisin olevan urean vertailevasta kemiallisesta ja fysikaalisesta analyysistä laaditun taulukon, johon kantaja on vedonnut osoittaakseen, ettei kyseessä olevien kahden urean kemiallinen koostumus poikkea toisistaan. Se katsoo, etteivät nämä analyysit tue kantajan väitteitä. Ensinnäkään ei ole selvää, millä tavalla näytteet on valittu, ja niiden edustavuutta voidaan siis epäillä. Lisäksi venäläisestä ureasta otetut näytteet on tutkittu paikan päällä, eikä niitä ole siirretty tai lastattu uudelleen paikasta toiseen useita kertoja, mitkä olivat ne seikat, joiden vuoksi toimielimet pitivät tarpeellisena tehdä tarkistus.

52 Kantajan esittämästä toisesta todisteesta, eli siitä, että Sinochem-yhtiön kantajalle lähettämistä fakseista kävisi ilmi, että Venäjältä ja Euroopan yhteisöstä peräisin

olevaa ureaa myydään Kiinan kansantasavallassa samaan hintaan, neuvosto toteaa, että ensimmäisessä faksissa todetaan, että Kiinaan on toimitettu viime vuosina vain hyvin pieni määrä ureaa.

53 Lisäksi neuvosto on täsmentänyt 30.4.1997 päivätyssä kirjeessään, jolla se vastasi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämään kirjalliseen kysymykseen, että se että Venäjältä peräisin oleva urea usein pilaantuu kuljetuksen aikana, johtui puutteellisesta käsittelystä, kuljetuksen pituudesta ja kuljetustavoista sekä siitä, että toisin kuin yhteisössä tuotettu urea, joka kuljetettiin pakattuna, Venäjältä peräisin oleva urea kuljetettiin pikemminkin pakkaamattomana ja sitä oli siirreltävä enemmän, ja siitä, että Venäjällä tuotettua ureaa ei ole suojattu paakkuuntumisenestoaineella niin kuin yleensä tehdään yhteisössä tuotetun urean osalta.

54 Neuvosto kiistää kantajan väitteen, jonka mukaan yhteisöstä peräisin olevaa ureaa kuljetetaan samalla tavalla kuin Venäjältä peräisin olevaa ureaa. Se toteaa, että yhteisössä tuotettu urea kuljetetaan yleensä tehtaalta kuorma-autolla, ja sitä siirrellään hyvin vähän ennen sen päätymistä lopulliselle kuluttajalle, kun taas Venäjällä tuotettua ureaa lastataan ja puretaan useita kertoja tehtaan ja yhteisössä sijaitsevan lopullisen käyttäjän välillä; tästä syystä neuvosto katsoo, että on väistämätöntä, että venäläinen urea usein pilaantuu kuljetuksen aikana.

55 Toiseksi neuvosto korostaa toimitusvarmuuden osalta, että maahantuojat ovat itse ilmoittaneet komissiolle toimitusvaikeuksista ja että nämä tiedot on vahvistettu Fertilizer Week -nimisessä aikakausjulkaisussa (nide 7, nro 16) 6.9.1993 julkaistussa artikkelissa. Se toteaa vielä, että nämä tiedot osoittavat sellaisten laatuerojen olemassaolon, joilla oli vaikutusta hintoihin.

56 Neuvosto väittää, että Ferchimex-yhtiön lehdistötiedotteella, johon kantaja on vedonnut tukeakseen väitettään toimitusvarmuudesta (ks. edellä 39 kohta), ei ole mitään todistusvoimaa. Neuvosto toteaa, että kyseessä on yhtiön mainos ja että

siitä, että yhtiö vakuuttaa toimitusten olevan taattuja, voidaan päätellä, että Venäjältä peräisin olevan urean toimituksessa on esiintynyt ongelmia. Neuvosto toteaa vielä, ettei se ole missään vaiheessa väittänyt, että venäläisen urean maahantuojat eivät voisi koskaan taata samaa toimitusvarmuutta, vaan että ne eivät ole aina voineet taata toimitusvarmuutta. Lopuksi se toteaa, että edellä mainitun Fertilizer Week -nimisen aikakausjulkaisun artikkelin perusteella tehty johtopäätös, jonka mukaan Venäjällä ei ole ollut ongelmia kaasun toimituksissa, on virheellinen ja että British Sulphur Reportin perusteella tehdyn samaa asiaa koskevan johtopäätöksen tarkoituksena on ollut johtaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta harhaan.

57 Kolmanneksi sen laskutavan osalta, jota käyttämällä neuvosto on päättänyt tehdä 10 prosentin suuruisen tarkistuksen, neuvosto kiistää aluksi kantajan väitteen, jonka mukaan on olemassa yleinen polkumyyntiä koskeva periaate, jonka mukaan tarkistusta vaativan asianosaisen on näytettävä toteen, että sen vaatimus on perusteltu. Neuvosto otaksuu, että kantaja tarkoittaa tämän osalta perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan b alakohtaa, ja se toteaa, että kyseinen säännös koskee vain normaaliarvon ja vientihinnan vertailua polkumyyntimarginaalin laskemista varten, eikä säännöksellä tästä syystä estetä yhteisöjen toimielimiä tarkistamasta hintoja, jos ne katsovat sen perustelluksi tutkimuksessaan keräämiensä tietojen vuoksi.

58 Neuvosto toteaa, että tämä käy ilmi myös polkumyyntiä koskevan tutkimuksen luonteesta, koska kyseessä on pelkkä hallinnollinen menettely, jonka kuluessa yhteisöjen toimielinten tehtävänä on määrittää, onko tietyssä tapauksessa määrättävä polkumyyntitoimenpiteitä. Tästä syystä säännöksillä (kuten esimerkiksi perusasetuksen 2 artiklan 9 kohdan b alakohta), joiden mukaan tietyllä asianosaisella on todistustaakka, on merkitystä vain yhteisöjen toimielinten ja kyseisen asianosaisen välisten suhteiden kannalta.

59 Sillä, millä osapuolella on todistustaakka, ei siis ole neuvoston mukaan merkitystä.

60 Neuvosto korostaa lisäksi, että on hyvin vaikeaa arvioida määrällisesti tarkistusta sen huomioon ottamiseksi, millä tavalla kuluttaja mieltää laatuerot, ja että yhteisöjen toimielimillä on oltava suhteellisen laaja harkintavalta niiden vahvistaessa tarkistustasoa. Se katsoo, että parhaita tiedonlähteitä, joiden perusteella tällainen tarkistus voidaan tehdä, eivät ole laatuerojen merkitystä koskevat tieteelliset tiedot vaan myynnistä saatavat tiedot.

61 Neuvosto kiistää sen jälkeen kantajan väitteen, jonka mukaan yhteisöjen toimielimet ovat rikkoneet kantajan puolustautumisoikeuksia tutkimuksen kuluessa. Se muistuttaa aluksi, että toimielinten velvollisuutta antaa polkumyyntitutkimusten kuluessa tietoja niille yrityksille, joita asia koskee, on rajoitettu muun muassa silloin, kun tietojen on katsottava olevan luottamuksellisia (ks. em. asia Al-Jubail Fertilizer v. komissio).

62 Neuvosto korostaa, että komissio on ilmoittanut kantajalle 10.5.1994 päivätyssä tiedotuskirjeessään, että se aikoi tehdä 10 prosentin suuruisen tarkistuksen; kirjeessä se myös ilmoitti syyt, joiden vuoksi se katsoi tämän tarkistuksen olevan asianmukainen. Komissio on myös antanut lisätietoja 18.5.1994 päivätyllä faksilla, ja asiasta on keskusteltu kantajan kanssa 18.7.1994 pidetyssä tapaamisessa. Neuvosto toteaa, että tämän tapaamisen aikana komissio täsmensi lähentymistapaansa ja kantajalle ilmoitettiin, että komissio oli saanut tietoonsa eräältä maahantuojalta, että erään kaupan yhteydessä oli laatuerojen perusteella vaadittu ja saatu 19 prosentin suuruinen alennus. Neuvosto korostaa, ettei komissio voinut antaa kantajalle tätä tietoa koskevia todisteita, koska tieto oli ilmeisen luottamuksellinen (ks. perusasetuksen 8 artikla).

63 Lopuksi neuvosto toteaa, että kantajan väite, jonka mukaan AEIE on osallistunut menettelyyn vasta saatuaan tiedotuskirjeen, on virheellinen. Neuvosto toteaa, että kantajan tämän väitteen perusteella tekemä johtopäätös, jonka mukaan komissio ei ole tehnyt arviotaan 10 prosentin suuruisesta hinnanerosta maahantuojien toimittamien tietojen perusteella, on siis myös virheellinen.

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

64 Sen selvittämiseksi, onko hintoja ollut syytä tarkistaa laatueron perusteella, on arvioitava monitahoisia taloutta koskevia seikkoja. Näin ollen tuomioistuinvalvonta kohdistuu siihen, että menettelysääntöjä on noudatettu, että tosiseikat ovat aineellisesti oikein ja ettei näiden seikkojen arvioinnissa ole tapahtunut ilmeistä arviointivirhettä tai harkintavallan väärinkäyttöä (ks. mm. asia C-174/87, Ricoh v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok. 1992, s. I-1335, 68 kohta).

65 Kanteen kohteena olevan asetuksen 64 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

" — — yhteisössä tuotetun urean ja entisessä SNTL:ssä tuotetun urean välillä [oli tietty hinnanero], mikä johtui tuodun valmisteen huonommasta laadusta ja viimeistelystä. Se, että tuotteella oli taipumus pilaantua kuljetuksen aikana sekä se seikka, että tuojat eivät aina pysty tarjoamaan samaa toimitusvarmuutta kuin yhteisön tuottajat, merkitsee luonnollisesti matalampia hintoja. Koska näitä eroavuuksia on vaikea arvioida rahassa, on päätelty, että tällainen eroavuus on, ja että 10 prosentin suuruista arvontarkistusta pidetään aiheellisena — —".

66 Tästä perustelukappaleesta käy ilmi, että neuvosto ei ole tehnyt kyseistä tarkistusta, jonka tarkoituksena on kompensoida yhteisöstä peräisin olevan urean ja Venäjältä peräisin olevan urean välinen laatuero, sen perusteella, minkälainen koostumus Venäjältä peräisin olevalla urealla on sen lähtiessä tehtaalta Venäjältä. Laatuero perustuu nimittäin siihen, että Venäjältä viety urea usein pilaantuu kuljetuksen aikana, sekä siihen, ettei toimitusvarmuutta ole aina taattu. Tällä ei ole mitään tekemistä Venäjältä peräisin olevan urean alkuperäisen koostumuksen kanssa. Tästä syystä kantajan väitteillä ei ole merkitystä asian kannalta siltä osin kuin ne koskevat urean fysikaalista ja kemiallista koostumusta sen lähtiessä tehtaalta Venäjältä.

67 Neuvoston tätä seikkaa koskeva selitys on hyväksyttävä.

68 Hinnan tarkistamista laatuerojen perusteella koskeva kysymys liittyy näet olennaisesti kuluttajan näkemykseen, sillä arvioitaessa vahinkoa polkumyyntitutkimuksen yhteydessä, ratkaisevaa tarkistuksen määrittämisen kannalta on se hinta, jonka kuluttaja on valmis maksamaan polkumyynnin kohteena olevasta tuotteesta verrattuna yhteisössä tuotettuihin tuotteisiin, eivätkä näiden tuotteiden väliset objektiiviset erot.

69 Kantaja ei ole myöskään esittänyt päinvastaista näyttöä siitä, että Venäjältä peräisin olevaa ureaa käsiteltiin puutteellisesti ja että se edellytti useampia siirtelyjä kuin yhteisössä tuotettu urea, ja että toisin kuin yhteisöstä peräisin olevaa ureaa, sitä kuljetettiin pakkaamattomana, eikä sitä suojattu paakkuuntumisenestoaineella.

70 Toimitusvarmuutta koskevan kysymyksen osalta on todettava, että asiaan liittyvistä asiakirjoista selviää ensinnäkin, että maahantuojat ovat itse ilmoittaneet komissiolle tutkimuksen kuluessa, etteivät ne pystyneet aina takaamaan samaa toimitusvarmuutta kuin yhteisön tuottajat, ja nämä tiedot on vahvistettu Fertilizer Week -nimisessä aikakauslehdessä 6.9.1993 julkaistussa artikkelissa (nide 7, nro 16).

71 Tästä seuraa, että kantajan väitteet, joiden mukaan toimielimet ovat tehneet ilmeisen arviointivirheen ottaessaan huomioon sen, että Venäjältä peräisin oleva urea usein pilaantuu kuljetuksen aikana ja että Venäjältä peräisin olevan urean maahantuojat eivät pystyneet aina takaamaan samaa toimitusvarmuutta kuin yhteisön tuottajat, on hylättävä.

72 Kantaja väittää sen laskutavan osalta, jonka perusteella on päädytty 10 prosentin suuruiseen tarkistukseen, että maahantuojilla on todistustaakka laatuerojen olemassaolosta.

73 Tätä väitettä ei voida hyväksyä.

74 Komission tehtävänä on asiaa tutkivana viranomaisena arvioida, aiheutuisiko polkumyynnin kohteena olevan tuotteen vapaaseen vaihdantaan saattamisesta yhteisössä vahinkoa. Tämän osalta komission on tutkittava, ovatko hinnat huomattavasti alemmalla tasolla verrattuna samankaltaisen tuotteen hintaan yhteisössä (ks. perusasetuksen 4 artiklan 2 kohdan b alakohta), ja näin tehdessään sen on käytettävä kyseisenä ajankohtana saatavilla olevia tietoja asettamatta jollekin asianosaisista todistustaakkaa (ks. perusasetuksen 7 artiklan 7 kohdan b alakohta).

75 Tämän lisäksi kantaja on toimittanut tietoja, joiden tarkoituksena on osoittaa, että Venäjältä peräisin olevan urean fysikaalinen ja kemiallinen koostumus vastaa yhteisössä valmistetun urean koostumusta. Koska tämä tieto on kuitenkin täysin toisarvoinen tarkistustason suuruuden määrittämisen kannalta, on todettava, että kantaja ei ole tosiasiassa toimittanut mitään sellaisia seikkoja, joiden perusteella tarkistustaso voitaisiin määrittää täsmällisesti.

76 Kanteen kohteena olevassa asetuksessa todetaan tarkistuksen laskemisen osalta seuraavaa:

"(65) EFMA piti tarkistustasoa liian korkeana myöntäen kuitenkin, että yhteisön tuottajien hinta oli korkeampi. Lisäksi he väittivät, että päätelmät olivat vailla perusteita, koska tosiasioihin perustuvaa aineistoa niiden tueksi ei ollut.

Myös [AEIE] vastusti tarkistuksen tasoa, mutta pitäen perusteena sen riittämättömyyttä, ottaen huomioon venäläisen tuotteen merkittävästi huonompi taso sen saapuessa yhteisön käyttäjille. He väittivät, että huonompi laatu on ollut kompensoitava alemmilla hinnoilla.

(66) Sen vuoksi, että komission saama tieto on ollut vajavaista ja ristiriitaista, päätteltiin käytettävissä olevan tiedon perusteella, että 10 prosentin tarkistustaso oli kohtuullinen ja aiheellinen. Tämä luku muodosti myös yhteisön tuottajien ja [AEIE]:n esittämien lukujen keskiarvon.

(67) Nämä eroavuudet huomioon ottaen Venäjältä peräisin olevan urean hinnan arvioitiin olevan noin 10 prosenttia yhteisön tuottajien hintoja alemmalla tasolla."

77 Tukeakseen väitettään, jonka mukaan 10 prosentin suuruinen tarkistus on kohtuullinen ja asianmukainen, neuvosto on 30.4.1997 päivätyssä kirjeessään, jolla se vastasi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen, esittänyt tiivistetysti asiakirjavihkoon liittyvistä asian kannalta merkityksellisistä seikoista seuraavaa:

— yhteisön tuottajat ovat todenneet, että 5 prosentin suuruinen tarkistus voisi olla hyväksyttävissä Venäjältä peräisin olevan ja yhteisössä tuotetun urean laatueron perusteella;

— yhteisön tuojat ovat vaatineet tällä perusteella 15 prosentin suuruista tarkistusta;

— eräs maahantuoja on todennut, että erään lastin ostohinnasta vaadittiin 19 prosentin suuruista alennusta sen huonon laadun vuoksi;

— eräs tutkimukseen osallistunut australialainen tuottaja on todennut komission vastuuhenkilöiden sen toimitiloihin tekemän tarkastuskäynnin aikana, että on täysin perusteltua, että sen mikrorakeina olevan urean ja entisestä Neuvostoliitosta peräisin olevan urean välinen hintaero on 10—15 prosenttia.

78 Neuvosto on vahvistanut istunnossa, ettei sen käytettävissä ollut mitään muuta seikkaa, jonka perusteella se olisi voinut vahvistaa tarkistustason. Se totesi myös, että ratkaisuun pääseminen oli vaikeaa, koska rahalliset arviot kyseisestä toimesta perustuvat vain oletuksiin.

79 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin muistuttaa, että tarkistuksen asianmukaista tasoa koskeva kysymys perustuu pääasiallisesti arvioon kuluttajan näkemyksestä. Jos maahantuojat näet ostavat Venäjältä peräisin olevaa ureaa ainoastaan, mikäli se maksaa 10 prosenttia vähemmän kuin yhteisössä tuotettu urea, yhteisön teollisuudella on vaarana menettää markkinaosuuttaan tai sen on laskettava hintojaan, jos Venäjältä peräisin olevien tuotteiden hinta laskee siten, että hintaero on yli 10 prosenttia, riippumatta siitä, ovatko nämä kaksi tuotetta samankaltaisia vaiko eivät.

80 Lisäksi kuten neuvosto on todennut, Venäjältä peräisin olevan urean ja yhteisöstä peräisin olevan urean välisen eron arvioiminen rahallisesti perustuu vain oletuksiin, koska Venäjältä peräisin olevaa ureaa tuodaan polkumyynnillä yhteisön markkinoille. Tämä tarkoittaa myös sitä, ettei toimielinten käytössä ole ollut tämän osalta muita todisteita kuin yhteisön tuottajien ja maahantuojien näkemykset.

81 Tästä seuraa, että toimielimet ovat perustaneet arvionsa kaikkiin tutkimuksen aikana hankkimiinsa tietoihin.

82 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo edellä esitetyn perusteella, etteivät toimielimet ole ylittäneet harkintavaltansa rajoja.

83 Lopuksi on tutkittava kantajan väitettä, jonka mukaan sen puolustautumisoikeuksia on loukattu, koska sille ei ole annettu tietoja siitä laskutavasta, jonka perusteella komissio on päätynyt tekemään 10 prosentin suuruisen tarkistuksen.

84 Oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksia on noudatettu, jos yrityksellä, jota asia koskee, on ollut mahdollisuus esittää hallinnollisen menettelyn kuluessa näkemyksensä tosiseikkojen ja muiden väitettyjen seikkojen paikkansapitävyydestä ja merkityksestä (ks. em. asia Al-Jubail Fertilizer v. neuvosto, tuomion 15 ja 17 kohta ja em. asia Nakajima v. neuvosto, tuomion 108 kohta).

85 Kantaja pyysi esillä olevassa asiassa 17.5.1994 päivätyllä kirjeellään, jolla se vastasi tiedotuskirjeeseen, lisäselvitystä 10 prosentin suuruisesta tarkistuksesta. Komissio vastasi 18.5.1994 päivätyllä kirjeellään seuraavasti: "The 10 % adjustment — — is an average estimation of information obtained from different importers-traders-distributors involved in the trade of Russian as well as Community-produced urea" ("10 prosentin suuruinen tarkistus on keskimääräinen arvio, joka on laskettu Venäjältä ja yhteisöstä peräisin olevan urean eri maahantuojien, kauppiaiden ja jälleenmyyjien toimittamien tietojen perusteella").

86 Tämän lisäksi komissio ilmoitti kantajalle 18.7.1994 pidetyssä tapaamisessa (ks. edellä 15 kohta), että se oli saanut tietää eräältä maahantuojalta, että erään kaupan yhteydessä oli laatuerojen perusteella vaadittu ja saatu 19 prosentin suuruinen alennus.

87 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että kantajalle on ilmoitettu polkumyynnin vastaisen menettelyn kuluessa ne pääasialliset tosiseikat ja näkemykset, joiden perusteella toimielimet ovat tehneet johtopäätöksensä. Tältä osin ainoa lisätieto, jonka neuvosto on ilmoittanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjallisessa käsittelyssä, on edellä 77 kohdassa mainittu australialaista tuottajaa koskeva

tieto. Koska tämä tieto on kuitenkin pelkkä vahvistus eikä siihen ole vedottu kanteen kohteena olevan asetuksen perusteluissa, sillä, että sitä ei ole ilmoitettu kantajalle, ei ole loukattu kantajan puolustautumisoikeuksia.

88 Näiden seikkojen perusteella ja koska komission oli arvioitava tarkistustasoa kaikkien tutkimuksessa saatujen tietojen perusteella, kantaja ei voi myöskään väittää, että sen saamat tarkistusta koskevat tiedot annettiin hallinnollisen menettelyn liian myöhäisessä vaiheessa.

89 Tästä seuraa, että kantajan puolustautumisoikeuksia ei ole loukattu.

90 Edellä esitetyn perusteella kanneperusteen ensimmäinen kohta on hylättävä.

Suuruudeltaan 5 prosentin voittomarginaalin käyttäminen saamatta jääneen voiton määrittämisen perustana

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

91 Kantaja esittää yhteisön tuottajien voittomarginaalin osalta pääosin kaksi väitettä. Ensinnäkin se katsoo, että saamatta jääneen voiton määrittämisen perustana käytetty 5 prosentin voittomarginaali ennen veroja on liian pieni. Toiseksi se väittää, että yhteisöjen toimielimet ovat rikkoneet olennaista menettelymääräystä, koska ne eivät ole missään vaiheessa ilmoittaneet sitä laskutapaa, jonka avulla ne ovat päätyneet tähän määrään.

92 Kantaja riitauttaa ensinnäkin yhteisöjen toimielinten laskeman 5 prosentin suuruisen voittomarginaalin ja väittää, että tämä luku on riittämätön lannoiteteollisuudessa tarvittavan pääoman keräämiseksi sekä laitteiden ja koneiden ylläpitoa ja uusien ympäristönormien noudattamista varten välttämättömien uusien investointien mahdollistamiseksi. Kantaja korostaa, että se on koko ajan todennut tutkimuksen kuluessa ja kirjeenvaihdossaan komission kanssa, että 10 prosenttia olisi kohtuullisempi luku. Se vetoaa tuekseen Grande Paroissen (joka on kantajan jäsen) 3.5.1995 tekemään selvitykseen osoittaakseen, että 5 prosentin suuruinen luku on liian pieni.

93 Kantaja on liittänyt vastauskirjelmäänsä Z/Yen Ltd -yhtiön marraskuussa 1995 tekemän tutkimuksen Profitability Requirement Review — European Urea Fertilizer Industry (Kannattavuutta koskeva katsaus — Euroopan urealannoiteteollisuus; jäljempänä Z/Yenin tutkimus), johon sisältyy erittely Euroopan lannoiteteollisuudesta; kantaja vetoaa tähän tutkimukseen sen näkemyksensä tueksi, että voittomarginaali on liian pieni.

94 Kantaja on lisäksi liittänyt vastauskirjelmäänsä yhteisön tuottajille tekemänsä kannattavuutta koskevan kyselyn tulokset voidakseen varmistaa komission esittämien tietojen paikkansapitävyyden. Kantaja on selostanut, että se pyysi omaan käyttöönsä ja ehdottoman luottamuksellisesti kopiota vastauksesta yhteisön laatimaan kannattavuutta koskevaan kyselylomakkeeseen. Kantajan mukaan tämän kyselyn tulokset eivät vastaa neuvoston väitteitä yhteisön tuottajien voittomarginaalista.

95 Toiseksi kantaja väittää, että vaikka asiassa olisikin sovellettu jotakin laskutapaa, yhteisöjen toimielimet eivät ole missään vaiheessa ilmoittaneet siitä eivätkä selvittäneet sitä kantajalle. Tästä syystä kantaja ei ole voinut esittää huomautuksiaan voittomarginaalien tasosta yleisesti eikä sen arvioinnin perusteista, minkä vuoksi sen puolustautumisoikeuksia on loukattu (ks. em. asia Al-Jubail Fertilizer, tuomion 17 kohta).

96 Neuvosto toteaa ensinnäkin, että yhteisöjen toimielimet ovat voittomarginaalia vahvistaessaan ottaneet huomioon niiden säännöllisesti käyttämät seikat, ja että esillä olevassa asiassa huomioon otetut seikat on selostettu selvästi kanteen kohteena olevan asetuksen 73 perustelukappaleessa.

97 Neuvosto täsmentää, että komission on voittomarginaalia määrittäessään otettava huomioon useita kyseisen alan yleiseen taloudelliseen tilanteeseen liittyviä seikkoja, kuten tavanomainen ja reilu kilpailu, yritysten tehokkuuserot, suhteelliset edut ja kysynnän vaihtelu. Sen mukaan on välttämätöntä ottaa huomioon nämä seikat määritettäessä mikä olisi kohtuullinen voitto ilman polkumyynnillä tapahtuvaa tuontia. Neuvosto korostaa, että komissio on toiminut esillä olevassa asiassa juuri tällä tavoin.

98 Neuvosto toteaa yhteisön tuottajille lähetetyn kannattavuutta koskevan kyselylomakkeen tuloksista, että melko suuri määrä yhteisön tuottajista (noin 40 prosenttia yhteisön tuottajien kokonaismyynnistä) arvioi, että kannattavuustaso oli alle 10 prosenttia, minkä ne vahvistivat joko vastauksessaan komission kyselylomakkeeseen tai komission virkamiesten niiden toimitiloihin tekemien tarkastuskäyntien aikana. Neuvosto korostaa, ettei se voi luottamuksellisuuden vuoksi ilmoittaa näiden yritysten nimiä eikä esittää vastaavia todisteita.

99 Vastauksena kantajan esittämään kyselyyn, joka koskee yhteisön tuottajien antamia vastauksia, neuvosto esittää omasta puolestaan taulukon, joka on laadittu kaikkien komission tutkimuksen kuluessa vastaanottamien tietojen perusteella ja jonka tulokset ovat ristiriidassa kantajan tekemän kyselyn tulosten kanssa. Neuvosto toteaa, että tämä johtuu muun muassa siitä, että kantajan tekemässä kyselyssä ei ole otettu huomioon hallinnollisen menettelyn kuluessa tehtyjen tarkastuskäyntien aikana saatuja tietoja.

100 Tämän jälkeen neuvosto toteaa, ettei kantaja ole tutkimuksen missään vaiheessa esittänyt mitään näyttöä sen väitteensä tueksi, että yhteisön tuottajien olisi saatava 10 prosentin voitto ennen veroja, jotta ne säilyttäisivät kilpailukykynsä. Neuvoston mukaan kantajan väitteisiin sisältyy vain epäselviä viitauksia niihin investointeihin, jotka olisivat välttämättömiä uusien ympäristönormien noudattamiseksi.

101 Neuvosto väittää, että on kantajan asiana esittää tutkimuksen kuluessa ne tarvittavat tiedot, jotka tukevat sen väitettä, jonka mukaan olisi käytettävä 10 prosentin voittomarginaalia.

102 Neuvosto toteaa Z/Yenin tutkimuksesta, ettei kantaja voi vedota siihen kahdesta syystä. Neuvosto toteaa ensinnäkin, että Z/Yenin tutkimus on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu uusi peruste. Z/Yenin tutkimus ei nimittäin liity mihinkään kanteessa esitettyyn seikkaan eikä neuvoston vastineessaan tai kanteen kohteena olevassa asetuksessa esittämään täsmälliseen väitteeseen. Ei voida myöskään katsoa, että Z/Yenin tutkimus olisi pelkästään kanteen kehittelyä ja kanteessa esitettyjen väitteiden ja vaatimusten täydentämistä.

103 Toiseksi neuvosto toteaa, ettei kantaja voi vedota tähän tutkimukseen, koska se olisi voinut, tai sen olisi pitänyt, ilmoittaa siitä hallinnollisen tutkimuksen kuluessa. Neuvosto korostaa tämän osalta, että komissio on ilmoittanut kantajalle lähettämässään tiedotuskirjeessä, että se aikoi käyttää 5 prosentin voittomarginaalia polkumyyntitullin ja saamatta jääneen voiton määrittämisen perustana. Koska kantaja on vaatinut 17.5.1994 päivätyssä, komissiolle osoitetussa kirjeessään komissiota täsmentämään tiettyjä kysymyksiä, jotka eivät kuitenkaan koskeneet voittomarginaalin määrittämistä, komission selitysten täytyi olla selviä.

104 Siinä tapauksessa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin arvioisi, että kantaja voi vedota Z/Yenin tutkimukseen, neuvosto toteaa, ettei tällä tutkimuksella ole

kuitenkaan mitään todistusarvoa. Se väittää erityisesti, ettei tässä tutkimuksessa käsitellä lainkaan kysymystä voittomarginaalista, joka on tarpeen, jotta yhteisön teollisuus voisi eliminoida polkumyynnillä tapahtuvasta tuonnista aiheutuneen vahingon.

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

105 Kanteen kohteena olevasta asetuksesta käy ilmi, että määrittäessään voittomarginaalin 5 prosentiksi komissio on ottanut huomioon urean kysynnän vähenemisen, tarpeen rahoittaa tuotantolaitteistojen lisäinvestoinnit ja kyseistä tuotetta koskevassa alkuperäisessä polkumyyntitutkimuksessa kohtuulliseksi arvioidun voiton (ks. 73 perustelukappale).

106 On todettava, ettei kantaja ole toimittanut sellaisia todisteita, joilla olisi näytetty toteen, että komissio olisi näin toimiessaan tehnyt ilmeisen arviointivirheen.

107 Asiaan liittyvistä asiakirjoista ja kantajan vastauksesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjalliseen kysymykseen (17.4.1997 päivätty kirje) käy ilmi, että kantaja on tyytynyt toteamaan tämän menettelyn kuluessa, että 5 prosentin voittomarginaali ennen veroja oli ilmeisen riittämätön lannoiteteollisuudessa tarvittavan pääoman keräämiseksi sekä laitteiden ja koneiden ylläpitoa ja uusien ympäristönormien noudattamista varten välttämättömien uusien investointien varmistamiseksi, näyttämättä näitä väitteitä kuitenkaan mitenkään toteen.

108 Z/Yenin tutkimuksesta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että se on esitetty kanteen kohteena olevan asetuksen antamisen jälkeen. On kuitenkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiana selvittää, ovatko toimielimet perustaneet ratkaisunsa aineellisesti paikkansapitäviin seikkoihin ja ettei näitä

seikkoja ole arvioitu ilmeisen virheellisellä tavalla, kun otetaan huomioon tilanne kanteen kohteena olevaa asetusta annettaessa. Esillä olevassa asiassa on osoitettu, ettei kantaja ole esittänyt hallinnollisen menettelyn kuluessa mitään todisteita sen väitteensä tueksi, jonka mukaan korkeampi voittomarginaali olisi välttämätön. Toimielimet eivät siis ole voineet ottaa tätä seikkaa huomioon kanteen kohteena olevaa asetusta antaessaan. Tästä syystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, ettei Z/Yenin tutkimusta ole syytä ottaa huomioon esillä olevassa asiassa.

109 Tämä pätee myös Grande Paroissen 3.5.1995 tekemän tutkimuksen osalta, jonka kantaja on liittänyt kannekirjelmäänsä.

110 Kantaja ei voi myöskään vedota yhteisön tuottajille tekemänsä, kannattavuutta koskevan kyselynsä tuloksiin. Mikään ei ole ristiriidassa neuvoston sen toteamuksen kanssa, jonka mukaan eri tulokset selittyvät sillä, että kantajan tekemässä kyselyssä ei ole otettu huomioon tutkimuksen kuluessa tehdyissä tarkastuskäynneissä esiin tulleita tietoja. Tähän on vielä lisättävä, että kantaja on itse todennut 17.4.1997 päivätyssä kirjeessään, että yhteisön tuottajat olivat esittäneet komissiolle kannattavuuden laskemiseksi useita eri laskutapoja, joissa painotetaan eri seikkoja, ja että komissio saattoi selventää nämä laskutavat yhteisön tuottajien toimitiloissa paikan päällä tehdyissä tarkastuskäynneissä.

111 Kantajan siitä väitteestä, jonka mukaan sen puolustautumisoikeuksia on loukattu, riittää, kun todetaan, että se on voinut esittää näkemyksensä 5 prosentin suuruisen luvun merkityksestä ja näyttää toteen, miksi 10 prosentin voitto ennen veroja olisi välttämätön. Se on kuitenkin tyytynyt toteamaan yleisesti, että 10 prosentin voitto olisi kohtuullisempi, pyytämättä mitään täsmennyksiä voittomarginaalin laskutavasta.

112 On todettava, että 10.5.1994 päivätystä tiedotuskirjeestä käy ilmi seuraavaa: "The majority of Community producers claimed that a minimum pre-tax profit of 15 %

was required for them to remain competitive. However, this was not substantiated and, being an established product, this figure is considered to be high" ("suurin osa yhteisön tuottajista totesi, että niiden on saatava 15 prosentin voitto ennen veroja, jotta ne voivat säilyttää kilpailukykynsä. Mitään todisteita ei ole kuitenkaan esitetty tämän väitteen tueksi, ja koska urea on markkinoille vakiintunut tuote, tätä lukua on pidetty liiallisena"). Kantaja siis tiesi hallinnollisen menettelyn kuluessa, että sen tehtävänä oli komission mukaan näyttää toteen, miksi korkeampi voittomarginaali oli sen mukaan välttämätön.

113 Tästä seuraa, ettei kantajan puolustautumisoikeuksia ole loukattu hallinnollisessa menettelyssä.

114 Edellä esitetyn perusteella kanneperuste on hylättävä kokonaisuudessaan.

Ensimmäinen ja toinen kanneperuste

115 Kantaja on vaatinut esillä olevassa asiassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan ja määräämään, että tällä asetuksella käyttöön otetut polkumyyntitullit pysytetään voimassa siihen asti, kunnes toimivaltaiset toimielimet ovat toteuttaneet tämän tuomion edellyttämät tiukemmat toimenpiteet.

116 Kanteen kohteena olevan asetuksen 106 perustelukappaleessa todetaan, että vahingon eliminointiprosentti oli Venäjää varten vahvistettua polkumyyntimarginaalia pienempi. Tämän vuoksi ja perusasetuksen 13 artiklan 3 kohdan mukaisesti polkumyyntitulli on vahvistettu vahingon eliminoinnin tasolle.

117 Kantaja ei ole missään vaiheessa kiistänyt tätä johtopäätöstä, joka on sitä paitsi mainittu 10.5.1994 päivätyssä tiedotuskirjeessä.

118 Kantaja ei ole myöskään asettanut kyseenalaiseksi sitä laskutapaa, jonka mukaan tullimääräksi on vahvistettu 115 ecun vähimmäistonnihinnan ja nettohinnan, vapaasti yhteisön rajalla ennen tulliselvitystä, välinen ero, mikäli tämä hinta on matalampi.

119 Edellä esitetyn perusteella toimielimet ovat oikealla tavalla ottaneet polkumyyntitullin käyttöön Venäjältä tulevasta polkumyynnistä aiheutuvan vahingon eliminoinnin tasolle.

120 Vaikka siten katsottaisiin kantajan voivan perustellusti riitauttaa sen, että toimielimet ovat vahvistaneet liian pienen polkumyyntimarginaalin, kantajan vaatimusta kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan kumoamisesta ei voida kuitenkaan missään tapauksessa hyväksyä.

121 Ensimmäinen ja toinen kanneperuste on tästä syystä hylättävä ja kanteen kohteena olevan asetuksen 1 artiklan kumoamista koskeva vaatimus on hylättävä kokonaisuudessaan.

122 Edellä esitetyn perusteella kanne on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

123 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja koska neuvosto on vaatinut tätä korvaamaan oikeudenkäyntikulut, kantaja on velvoitettava korvaamaan omien oikeudenkäyntikulujensa lisäksi neuvoston oikeudenkäyntikulut. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan komissio, joka on asiassa väliintulijana, vastaa itse omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (laajennettu neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja velvoitetaan korvaamaan lisäksi neuvoston oikeudenkäyntikulut.

3) Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Lenaerts Lindh Azizi

Cooke Jaeger

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä joulukuuta 1997.

H. Jung
kirjaaja

P. Lindh
laajennetun neljännen jaoston puheenjohtaja